

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 25.7.2018

Čj. ČTÚ-53 854/2014-603/II. vyř.

Na základě rozkladu, který podala dne 1. 8. 2014 Česká pošta, s.p., IČO 471 14 983, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 909/4, PSČ 225 99, podle § 152 odst. 1 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen jako „správní řád“), ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb, ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř., ve věci uložení pokuty podle ust. § 37a odst. 4 písm. c) zákona č. 29/2000 Sb., zákon o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o poštovních službách“), za správní delikt podle ust. § 37a odst. 4 téhož znění zákona o poštovních službách, spočívajícího v porušení povinnosti podle § 4 až 16 téhož znění zákona, vydávám podle ust. § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) a podle ust. § 36a odst. 1 písm. j) a § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů, a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu se napadené rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb, ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř. ruší a věc se vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad, odbor pro regulaci komunikačních činností a poštovních služeb (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 30. 6. 2011 zahájil z moci úřední podle ust. § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení s dotčenou osobou Česká pošta s.p.,

IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1 (dále jen „Česká pošta“) ve věci správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách.

Správní orgán I. stupně se na základě odevzdání věci podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, od Policie České republiky, Městského ředitelství policie Brno, Obvodní oddělení policie Brno – Bystrc, domníval, že došlo k porušení povinnosti držitele poštovní licence plnit poštovní povinnost způsobem, který by byl v souladu s potřebami veřejnosti, a v tom spatřoval spáchání správního deliktu podle ustanovení § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Tohoto správního deliktu se měla Česká pošta konkrétně dopustit tím, že nedodala adresátům poštovní zásilky a výzvy, jež byly nalezeny dne 9. 5. 2011 v kontejneru na odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského v Brně.

Česká pošta se vyjádřila dopisem ze dne 18. 7. 2011, a uvedla, že poštovní zásilky a výzvy, jež byly dne 9. 5. 2011 nalezeny v kontejneru na odpad, byly týž den převzaty Českou poštou od Policie České republiky a dne 10. 5. 2011 byly poštou 600 10 Brno 71 dodány adresátům. S ohledem na tuto skutečnost ke spáchání správního deliktu nedodání poštovních zásilek a výzev nemohlo dle České pošty dojít. Česká pošta uvedla, že ustanovení § 33 odst. 1 zákona o poštovních službách nesměřovalo k sankcionování České pošty za jakýkoliv prohřešek jedince proti těmto opatřením, a to zejména v případech, kdy vytýkané jednání bylo obratem napraveno. Česká pošta měla za to, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno vynaložit, aby pochybením svého zaměstnance předešla, avšak zabránění pochybení jedince nepovažovala za možné v žádné oblasti lidské činnosti. Česká pošta doložila do spisu Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 9. 5. 2011, kdy vysvětlení podal na Policii České republiky, Městské ředitelství policie Brno, pan [REDAKCE], který zde vystupoval v postavení osoby poškozené, a uvedl, že byl zaměstnancem České pošty, a že dne 9. 5. 2011 si na Policii okolo 18:45 převzal zajištěné adresné zásilky, které byly nalezeny vyhozené v kontejneru.

Dne 5. 8. 2011 správní orgán I. stupně rozšířil předmět řízení a to tak, že řízení se nově vedlo i ve věci správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách.

Česká pošta se vyjádřila dopisem ze dne 12. 8. 2011 (datum podání 15. 8. 2011) a rozporovala rozšíření předmětu správního deliktu o porušení poštovního tajemství. Dále uvedla, že skutek, který byl posuzován jako správní delikt České pošty, byl úmyslným činem zaměstnance České pošty. Dle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat k tomu, aby porušení právní povinnosti zabránila. Do spisu Česká pošta

založila dokumenty Oznámení podezření ze spáchání trestného činu ze dne 1. 6. 2011, kdy trestného činu zadržování písemností se měla dopustit listovní doručovatelka, zaměstnankyně České pošty, a to skutkem, který je předmětem tohoto správního řízení.

Na základě provedeného řízení správní orgán I. stupně vydal dne 20. 9. 2011 rozhodnutí čj. ČTÚ-47 695/2011-610/V. vyř., kterým byla Česká pošta shledána odpovědnou ze spáchání správního deliktu porušení poštovní povinnosti podle ust. § 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách spočívajícího v tom, že poštovní povinnost nebyla plněna v souladu s ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, podle něhož je Česká pošta povinna plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu se základními kvalitativními požadavky, a to tím, že dne 9. 5. 2011 pohodila poštovní zásilky do kontejneru na odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského v Brně, přičemž tyto byly jen náhodou nalezeny svědkem tohoto jednání, předány Policii ČR a následně České poště, která je se zpožděním dodala adresátům. Dále se Česká pošta dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách spočívajícího v tom, že jako provozovatel poštovních služeb při nabízení nebo poskytování služeb porušila povinnosti stanovené v § 16 zákona o poštovních službách, když umožnila, aby se se skutečnostmi týkajícími se poskytované poštovní služby u poštovních zásilek pohozených do kontejneru na odpad neoprávněně seznámily jiné osoby. Za spáchání uvedených správních deliktů byla České poště uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 450 000 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta dne 11. 10. 2011 rozklad.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura), a podle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem.

Podle § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách platí, že o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu, které v prvním stupni nevydal předseda Rady Úřadu, rozhoduje předseda Rady Úřadu (dále jako „*správní orgán II. stupně*“).

O rozkladu bylo rozhodnuto správním orgánem II. stupně rozhodnutím čj. ČTÚ-106 118/2011-603 ze dne 3. 7. 2012. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně.

Nové projednání ve věci bylo završeno vydáním rozhodnutí čj. ČTÚ-47 695/2011-610/VIII. vyř. ze dne 12. 3. 2013, kterým byla Česká pošta shledána odpovědnou ze spáchání správního deliktu porušení poštovní povinnosti podle ust. § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách spočívajícího v tom, že Česká pošta plnila poštovní povinnost způsobem, který nebyl v souladu s ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách.

Za spáchání uvedeného správního deliktu byla České poště uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 420 000 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta dne 20. 3. 2013 rozklad. O rozkladu bylo rozhodnuto správním orgánem II. stupně rozhodnutím čj. ČTÚ-32 313/2013-603 ze dne 20. 3. 2014. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně.

Dne 29. 4. 2014 správní orgán I. stupně oznámil České poště zahájení nového projednání věci a dále oznámil, že v souladu s názorem správního orgánu II. stupně, jednání, které bylo předmětem řízení, spadá pod skutkovou podstatu správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách, ve znění účinném do 31. 12. 2012, přičemž svým jednáním se Česká pošta měla dopustit porušení povinnosti podle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách v stejném znění. Správní orgán I. stupně Českou poštu vyzval, aby se případně vyjádřila a aby doplnila další doklady, které považuje za důležité pro rozhodnutí ve věci.

Česká pošta se vyjádřila dopisem ze dne 13. 5. 2014 a uvedla, že ze zápisu, který Česká pošta sepsala dne 10. 5. 2011 s odpovědnou zaměstnankyní pošty 600 10 Depo Brno 71 vyplynulo, že jednání této zaměstnankyně proti zájmům České pošty bylo vědomé, přestože se v pracovní smlouvě zavázala, že zájmy České pošty bude chránit a nebude jednat v rozporu s nimi a že podle dohody o odpovědnosti nese za svěřené poštovní zásilky odpovědnost a že při práci se svěřenými hodnotami měla postupovat podle stanovených předpisů, se kterými byla řádně seznámena. Česká pošta trvala na tom, že zkratkovitému jednání svého zaměstnance nemohla zabránit.

Na základě provedeného řízení správní orgán I. stupně vydal dne 14. 7. 2014 rozhodnutí čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř., kterým ve výroku I. byla Česká pošta, shledána odpovědnou ze spáchání správního deliktu porušení poštovní povinnosti podle ust. § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách, spočívajícího v tom, že provozovatel poštovních služeb při nabízení nebo poskytování služeb porušil některou z povinností stanovených v § 4 až 16 tohoto zákona. Tohoto jednání se měla dopustit tím, že dne 9. 5. 2011 odhodila 171 obyčejných zásilek, 2 doporučené zásilky, 25 obchodních psaní do kontejneru na odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského 1 v Brně. Ve výroku II. rozhodnutí byla České poště za spáchání uvedeného správního deliktu uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 426 750 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala Česká pošta dne 1. 8. 2014 rozklad. Česká pošta zde uvedla, že za sankcionované jednání nemůže nést odpovědnost a že uložená sankce je nepřiměřeně vysoká. Jednalo se o ojedinělý případ excesu zaměstnance, kterému nemohla

při sebelepší snaze zabránit. Správní orgán I. stupně ignoroval předložené důkazy o tom, že zaměstnanec byl řádně proškolen a poučen, resp. je zhodnotil jako irelevantní. Správní orgán I. stupně se rovněž nezabýval prošetřením osoby zaměstnance, který se jednání dopustil a který za něj byl odpovědný. Česká pošta nesouhlasí s udělením pokuty za záměrné jednání, ačkoliv bylo zřejmé, že se o úmysl nejednalo. Dále rozporovala množství a povahu vyhozených zásilek. Dle přílohy č. 1 podle fotodokumentace předané České poště správním orgánem bylo zjištěno, že v případě poštovních zásilek uvedených pod pořadovými čísly 4, 34, 35, 36, 38, 61, 65, 66, 70, 71, 72, 77, 78, 79, 86, 92, 101, 140, 142 a 151 se jednalo o obchodní psaní nikoliv o běžné zásilky (rozkladové námitky pod písmenem a)). Dále v případě zásilek uvedených pod pořadovými čísly 5, 139, 141, 146, 147, 148, 150, 152 – 157, 159, 160 a 170 nebylo možno jednoznačně stanovit, zda se jednalo o obchodní psaní, obyčejné zásilky či jiný druh poštovních zásilek (rozkladové námitky pod písmenem b)). V případě zásilky uvedené pod pořadovým číslem 13 se jednalo o tiskovou zásilku (rozkladová námitka pod písmenem c)). Česká pošta požaduje, aby se výše uložené pokuty opírala o skutečný skutkový stav. Česká pošta dále uvedla, že přestože správní orgán snížil výši udělené pokuty, vycházející při stanovení pokuty z částky 1 500 Kč, resp. 2 250 Kč za jednu poštovní zásilku, nebylo adekvátní rozsahu protiprávního jednání České pošty. Podstatnou část poštovních zásilek vložených do kontejneru tvořily obyčejné zásilky o hmotnosti do 50 g, jejichž základní cena v době spáchání deliktu činila 10 Kč. Ukládaná sankce nepřiměřeným způsobem převyšuje hodnotu ohroženého zájmu.

Správní orgán II. stupně o tomto rozkladu rozhodl dne **6. 2. 2015 rozhodnutím čj. ČTÚ-53 854/2014-603**, kterým napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že konstatoval, že Česká pošta dne 9. 5. 2011 odhodila 140 obyčejných zásilek, jejichž adresáti jsou uvedeni v příloze č. 1 části I. výroku, 2 doporučené zásilky, jejichž čísla a adresáti jsou uvedeni v příloze č. 2 části I. výroku, 45 obchodních psaní, jejichž adresáti jsou uvedeni v příloze č. 3 části I. výroku, 1 reklamní a tiskovou zásilku, jejíž adresát je uveden v příloze č. 4 části I. výroku a 10 zásilek, jež nebylo možno zařadit do jedné z předcházejících kategorií, a jejichž adresáti jsou uvedeni v příloze č. 5 části I. výroku, do kontejneru na odpad před domem v ulici Jakuba Obrovského 1 v Brně, čímž porušila při poskytování poštovních služeb povinnost dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, zacházet s poštovní zásilkou jen v nezbytné míře a jen takový způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby, a dopustila se tak správního deliktu podle § 37a odst. 4 zákona o poštovních službách ve znění účinném do 31. 12. 2012, spočívajícího v tom, že provozovatel poštovních služeb při nabízení nebo poskytování služeb poruší některou z povinností stanovených v § 4 až 16 tohoto zákona. Dále správní orgán II. stupně понížil výši uložené sankce z původních 426 750 Kč na

201 750 Kč. V odůvodnění s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze spis. zn. (SJS) 6 A 12/94 ze dne 25. 11. 1994 uvedl, že skutečnost, že zaměstnanec České pošty, který vyhodil předmětné zásilky do kontejneru na odpad, byl proškolený a že jeho pracovní smlouva obsahuje ujednání, že nebude jednat v rozporu se zájmy České pošty, opravňuje Českou poštu žádat po svém zaměstnanci náhradu škody, kterou České poště způsobil tím, že nerespektoval jejich interních předpisů. Tyto skutečnosti ale nejsou způsobilé obstát v řízení před správním orgánem o tom, zda se správní delikt stal a kdo za něj odpovídá. Česká pošta nezajistila podmínky pro provoz poštovní povinnosti tak, jak to zákon po ní požadoval, v důsledku čehož došlo k porušení ustanovení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, neboť v rozporu s tímto ustanovením umožnila to, aby s pohozenými (odhozenými) zásilkami nakládaly třetí osoby a dále, Česká pošta nezacházela s těmito zásilkami jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.

Česká pošta podala dne 2. 4. 2015 proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-53 854/2014-603 ze dne 6. 2. 2015 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „Soud“). Soud o této žalobě rozhodl rozsudkem čj. 11 A 57/2015 ze dne 28. 7. 2016, kterým žalobu zamítl.

Následně Česká pošta podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“), který dne 3. 10. 2017 vydal rozsudek spis. zn. 9 As 213/2016, kterým zrušil rozsudek Městského soudu v Praze i rozhodnutí správního orgánu II. stupně a věc vrátil předsedovi Rady ČTÚ k dalšímu řízení.

V odůvodnění NSS dovodil, že při posuzování odpovědnosti za správní delikt je třeba primárně vyjít z odpovědnosti právnických osob za škody podle soukromého práva (viz. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, čj. 9 As 36/2007 nebo rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 11. 1994, čj. 6 A 12/1994, dále citován např. v rozsudku NSS ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 Afs 60/2007). NSS se dále zabýval přičitatelností jednání fyzické osoby a citoval rozsudky spis. zn. 25 Cdo 1855/2012 ze dne 25. 6. 2013, 25 Cdo 635/2014 ze dne 26. 11. 2014, 21 Cdo 1148/2002 ze dne 24. 2. 2003 a usnesení spis. zn. 6 Tdo 499/2014 ze dne 28. 8. 2014 a 30 Cdo 4207/2013 ze dne 11. 11. 2015 a nakonec poukázal i na znění samotného § 20 odst. 1 a § 20 odst. 2 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a na zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů. NSS tedy dovodil, že k rozhodnutí o tom, zda je právnická osoba odpovědná za jednání fyzické osoby (svého zaměstnance), je důležité posoudit, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tj. zda při činnosti, již byla škoda způsobena,

zaměstnanec sledoval z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná. Názor správního orgánu i Městského soudu o tom, že právnická osoba odpovídá i za excesivní jednání svého zaměstnance, tak NSS odmítl. NSS považoval za důležité zjištění, zda zaměstnanec jednal při porušení povinností s úmyslem poškodit svého zaměstnavatele nebo s úmyslem úspěšně doručit všechny poštovní zásilky a obchodní psaní, z čehož důvodu využil pomoc třetí osoby (nezaměstnance). Pokud by daný zaměstnanec vyhodil zásilky na pokyn zaměstnavatele nebo z důvodu pracovního přetížení díky přehnaným nárokům zaměstnavatele, nemohlo by se jednat o exces. Pokud by však k tomuto jednání vedly osobní zájmy, o excesivní jednání, za které nemůže být odpovědný zaměstnavatel, by se jednalo.

Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.

V dané věci je třeba konstatovat, že NSS ve svém rozsudku vyslovil pro správní orgán závazný právní názor.

Po zrušení rozhodnutí správního orgánu II. stupně čj. ČTÚ-53 854/2014-603 ze dne 6. 2. 2015 rozsudkem NSS ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 As 213/2016, je správní orgán II. stupně nyní povinen opětovně rozhodnout o rozkladu České pošty, přičemž je dle shora citovaného ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. v novém projednání vázán právním názorem NSS.

Nejprve je přitom třeba zohlednit změny právní úpravy, ke kterým došlo od zahájení správního řízení o uložení pokuty za správní delikt.

S účinností od 1. 1. 2013 nabytí účinnosti zákona č. 221/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. K tomu je třeba konstatovat, že po nabytí účinnosti této novelizace zákona o poštovních službách, protiprávnost postihovaného jednání nezanikla. Znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu se nabytím účinnosti této novely nijak nezměnily, pouze tato novela zařadila toto deliktní jednání pod jiné zákonné ustanovení (§ 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách). Současně je třeba konstatovat, že z hlediska výše sazby ukládané pokuty není platná právní úprava oproti právní úpravě předchozí pro Českou poštu příznivější, neboť došlo k navýšení maximální možné sazby pokuty, kterou je možno za toto deliktní jednání uložit, z původních 500 000 Kč na 1 000 000 Kč.

Zároveň, dne 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“).

Podle § 2 odst. 1 nového zákona o přestupcích platí, že odpovědnost za přešupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přešupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přešupku příznivější.

Podle § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích platí, že na přešupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přešupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přešupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

Podle § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích platí, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přešupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

Podle § 112 odst. 4 nového zákona o přestupcích platí, že zahájená řízení o přešupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.

V souladu s obecně platnou zásadou, že trestnost činu se posuzuje, a trest se ukládá zásadně podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, jakožto i s výše citovanými ustanoveními nového zákona o přestupcích, rozhodoval tedy správní orgán II. stupně při vědomí skutečnosti, že pozdější právní úprava není pro Českou poštu příznivější, stejně jako správní orgán I. stupně dle zákona o poštovních službách, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Otázku příznivosti právní úpravy správní orgán II. stupně posoudil s ohledem na úpravu polehčujících okolností obsaženou v ustanovení § 39 nového zákona o přestupcích, jakožto i dalších ustanovení § 35 – 50 nového zákona o přestupcích, která by hypoteticky v některých případech mohly být hodnoceny jako příznivější pro pachatele správního deliktu. Skutková podstata za dané jednání nebyla nikterak měněna a vrchní sazba výše sankce, která může být za deliktní jednání uložena, byla novelou navýšena, tudíž z tohoto ohledu je novější právní úprava pro Českou poštu nepřiznivější. Z tohoto důvodu posuzoval správní orgán II. stupně danou věc dle rozhodné právní úpravy ve znění účinném do 31. 12. 2012.

Vzhledem k výše uvedené právní úpravě má správní orgán II. stupně za to, že nový zákon o přestupcích není pro Českou poštu příznivější ve vztahu k posouzení její odpovědnosti za přešupek.

Po opětovném posouzení věci, s ohledem na závazný právní názor NSS vyslovený v rozsudku 3. 10. 2017, čj. 9 As 213/2016, je třeba konstatovat, že NSS má za to, že je ve věci nutno opětovně posoudit, zda se jednalo o excesivní jednání zaměstnance České pošty nebo nikoliv. K tomu, aby o tomto mohlo být rozhodnuto, je nutno doplnit dokazování. Až po zodpovězení této otázky je možno se zabývat tím, zda je Česká pošta za jednání svého zaměstnance odpovědná, a zda je tedy odpovědná i za předmětné deliktní jednání, které je předmětem tohoto řízení.

V dosavadním správním řízení správní orgán I. i II. stupně, shodně se Soudem, vzaly automaticky za své, že Česká pošta odpovídá i za excesivní jednání svého zaměstnance, neboť zde uplatnily absolutní přímou odpovědnost právnické osoby.

S tímto názorem se NSS neztotožnil a uvedl, že odpovědnost právnické osoby za jednání svých zaměstnanců je nutno zkoumat případ od případu s tím, že za stěžejní označil zjištění pohnutky fyzické osoby, která ji navedla k tomu, aby se dopustila předmětného deliktního jednání.

V řízení bylo na základě provedených důkazů prokázáno, že s předmětnými poštovními zásilkami bylo nakládáno v rozporu s § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012, nicméně, nebylo zatím prokázáno, že by za toto jednání odpovídala Česká pošta a nikoliv zaměstnanec, který se tohoto jednání dopustil.

S ohledem na vázanost právním názorem NSS vyjádřeným ve shora uvedeném rozsudku, je nutno výrok I. napadeného rozhodnutí ze dne 14. 7. 2014, čj. ČTÚ-47 695/2011-610/XI. vyř. posoudit jako nesprávný a vydaný v rozporu s právními předpisy, když toto rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem zachování zásady dvouinstančnosti řízení v řízení o rozkladu přitom nezbývá, než výrok I. napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit k novému projednání.

V rámci nového projednání věci bude správní orgán I. stupně ohledně zrušeného výroku I. rozhodnutí, při respektování názoru NSS, povinen doplnit dokazování tak, aby byl ve spisu podklad pro učinění závěru o tom, co vedlo zaměstnance České pošty k vyhození poštovních zásilek do kontejneru. Zároveň je správní orgán I. stupně povinen respektovat názor NSS o přičitatelnosti jednání fyzické osoby právnické osobě (zde jednání zaměstnance na vrub zaměstnavatele), dle kterého právnická osoba neodpovídá za excesivní jednání fyzické osoby. Na základě doplněného dokazování pak správní orgán I. stupně znovu rozhodne o odpovědnosti České pošty za deliktní jednání, kterým došlo k porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách ve znění do 31. 12. 2012.

Jelikož došlo ke zrušení výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je nutno zrušit i výrok II. předmětného rozhodnutí, kterým byla České poště uložena pokuta, a dále

i výrok III. o nákladech řízení. Tyto výroky jsou funkčně a věcně provázané s výrokem I. o odpovědnosti a nemohou bez něj existovat. V rámci nového projednání věci správní orgán I. stupně opět rozhodne o pokutě i o nákladech řízení, a to tak, aby toto nové rozhodnutí odpovídalo novému rozhodnutí o odpovědnosti České pošty. Zároveň zde bude nutno zohlednit i zásadu legitimního očekávání České pošty v tom směru, že nedojde-li ke změně v posouzení otázky její viny, nemůže jí být uložena pokuta vyšší než jaká jí byla uložena v předchozím rozhodnutí.

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu věta druhá je v novém projednání správní orgán I. stupně vázán právním názorem odvolacího správního orgánu.

Vzhledem k výše uvedenému jsem v souladu se svým oprávněním podle § 36a odst. 5 zákona o poštovních službách o rozkladu České pošty rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu